MIRCEA DINESCU

la dispoziția dumneavoastră

CARTEA ROMÂNEASCĂ

MIRCEA DINESCU
La
Dispoziţia
Dumneavoastră

MIRCEA DINESCU

La Dispoziţia Dumneavoastră

CARTEA ROMÂNEASCA

Coperta de *C. Grigoriu*
Fotografie de *Ion Cucu*

CARTEA I

Evoluţia visului

CĂLĂTORIA

Ca să cobori cu arta în stradă
să nu foloseşti şi tu acelaşi lift hodorogit
în care s-au pus la cale atîtea afaceri cu cîntec...
Renunţă în primul rînd la ***poezie***
şi te va durea stomacul mai puţin.
Poţi din cinism să-ţi prelungeşti viaţa
poţi înlocui cuvîntul cu întîmplarea
poţi scoate limba la soare ca o ediţie princeps
poţi căra (pilind zilnic cîteva grame)
turnul Eiffel într-o pivniţă.
Sinuciderea nu mai rentează.
Ca să ajungi scriitor celebru
în Europa
trebuie să fii cel puţin canibal,
sau să propui o soluţie trăsnită pentru înflorirea
Saharei
(cei cu apă la plămîni să fie paraşutaţi,
de exemplu, acolo).

Nebunii pasivi n-au nici-o căutare;
dacă te-ai căsători cu-o maşină de tocat carne
cine ştie ce trust din America
ţi-ar plăti călătoria de nuntă
cu condiţia să torni nişte copii pipăraţi şi fără nici-un gust
ca celebrul lor hamburger...
Societatea de consum
te umileşte iarna cu pepeni
iar vara te speteşti cărînd cu pufoaica ouă
pentru solistele de la Metropolitan.
Moţăi pe malul Senei
şi deodată-ţi miroase-a Dîmboviţă,
provincial speriat
crezi că dacă-o coteşti în Montparnasse pe-o străduţă
începe Bucureştiul.
Nu ţi-e uşor să înţelegi
că poezia nu mai are nevoie de hîrtie
că un glonţ se face mai auzit decît o carte
că dentiştii mecanicii coafezele aviatorii
chelnerii inginerii belferii amiralii şi măturătorii înstăriţi
pe bună dreptate n-au nici-un chef să citească sonete,
fiindcă ţelul suprem e să te-nrudeşti cu petele de grăsime din supă adică să stai totdeauna deasupra

ÎNTRE IMAGINAŢIE ŞI UMILINŢĂ

Ei urcau pe rug ca-n poştalionul de seară
la prima staţie dumnezeu aştepta deghizat
în hangiu,
totul era gratuit: distracţia — moartea,
prieteni vreascuri proaspete aduceau din belşug...

Acum călătorind în sudul cutiilor de conserve
cu inchiziţia-n sînge ca un eretic plătit
în aburul dulce al supei vindecat de revoltă
mai sper în trenul de provincie prăfuit
dînd „bună seara” în timp ce trecea prin
bucătărie,
acelaşi tren personal după care azvîrleam
cu ceapă,
tren „personal” de parcă-ar fi fost al meu,
pîrlitul tren ce tuşea între staţii,
de dragul căruia aş mesteca eu cărbuni
între imaginaţie şi umilinţă

ezitînd ezitînd ezitînd

ŞURUBURI

Primăvara măturătorii trec cu tomberoanele
pline de copii nervoşi
care cer ieşire la mare.
Sigur au ei chef de gurile canalelor
ca Venus din Millo de mănuşi,
fiindcă singura apă curgătoare
pute şi curge mai ales dimineaţa şi seara
şi mai ales mai ales se termină în cîmp.
Pînă la urmă decidem
că marea e invenţia unor inşi certaţi cu munca
şi înşurubăm copiii la loc

BULDOZERUL

La ce folosesc prietenii
cînd plictisit într-o dimineaţă deschizi butoanele aragazului
să încălzeşti ceaiul
şi cu chibritul în mînă
ezitînd
te joci dintr-o dată cu moartea?
Ei opun totdeauna cancerului o pungă cu portocale
ei sînt dispuşi multă vreme să te vorbească de bine
sparg cîteodată un pahar în amintirea ta
îţi donează 100 de grame de sînge
pe care ţi-l vor scoate-n obraz la prima beţie
îţi pierd imaginea într-un lan de trestii de zahăr
pînă cancerul se dovedeşte a nu fi cancer
şi mirarea se schimbă în dezamăgire

şi însănătoşirea începe să ţi se pară dubioasă şi de prost gust
şi tot ce te va mai mişca de aici înainte
ce te va mişca într-adevăr
nu va fi nici bătaia ceasului
nici muzica
nici libertatea
ci doar buldozerul
care îţi mişcă scaunul

ŞAH ABSURD

Dulce naivitate
să crezi că poezia poate face lumea mai bună.
E ca şi cum azvîrlind o bucată de zahăr
în cuşcă tigrului,
s-ar apuca să citească Shakespeare.
Tu îngrăşat de propriul dezastru
(de parcă-ai prînzi în oglindă)
şuieri ca trenul în gări
pînă mulţimea te striveşte-n picioare
grăbită să-ţi ocupe locul călduros de pe ceafă.
Şi fiindcă visul nu-i decît copilul din flori
al realităţii,
aminteşte-ţi de şahul absurd
în care nebunul muta satele
sacrificînd mai întîi caii,
şi-o mie de inşi s-au grăbit să-i laude jocul

ORA FUNCŢIONARILOR

Uliu jerpelit, trecut prin două războaie
explozia zorilor
l-a suflat spre treptele unei cantine de ajutor popular
deşi stomacul său orgolios preferă lăzile de gunoaie
unde mîna dibuie independentă
jumătatea lămîiei
pungi de plastic în care strînge ploaia
ce i se-aruncă gratis din cer;
în plină zi urcă-n autobuz
c-un pachet de ziare la piept
şi duhoarea-i oferă şapte scaune dintr-o dată;
pînă la prima staţie îşi scoate prînzul
de sub varza cenuşie vociferînd:
„dumneavoastră aveţi necazuri în familie — vi s-a stricat precis limuzina”

„cine-i în picioare să coboare, altfel nu putem gusta
dulceaţa democraţiei”

„logodiţivărogopriţivămorcoviţivă — pînă micile întîmplări
nu vă schilodesc viaţa”
„hei luxoşi ai suferinţei dacă vă simţiţi singuri
am şi pentru voi o vilă într-o pîine
am o mie de oi păscînd pe marea neagră”
apoi ciuruindu-ne cu vesela-i tuse
se retrage ca un val în reflux
ca o altă imagine a libertăţii,
lăsîndu-ne să ne zbatem nedumeriţi
în ochiurile unei plase cu zece etaje

DUMINICA FARĂ SFÎRŞIT

Puneţi-mi trei catarge absurde astă-seară
sînt transatlanticul din cartier
sînt cîinele ceţos orbit de faruri
în care glorioşii dau cu pietre
pe care îl sărută beţivanii
şi îl momesc golanii cu slănină.
Aici plictisul ţine loc de mare
şi zeul zgribulit şi fără acte
va fi ucis de bunul-simţ în zori,
aici amanţi se-nchid ca-ntr-o conservă
aici bătrînii stau înfipţi în ziduri
aici doar tusea mea devine sinceră
aici zefirul zvonului aduce
un chef de viaţă peste murdării:
meciul de fotbal tulbură familii
şi mugetul de patefon e liber

şi primăvara parcă bate-n geamuri
cu degetele ei de muscă verde...
La urma urmei mă-ndoiesc de tine
pînă te-ating cu buzele amare

MONOLOG CU UN ŞOARECE

Ca să ajung la castel
urc într-o maşină slinoasă
pusă parcă-n mişcare de burduful unui acordeon
în care pompează veselia ţiganilor.
În privirea lor
civilizaţia mărginaşă decantează dispreţul vioi:
cuţitul nu întreabă cum te mai cheamă,
vinul acru şi mirosul bălegarului de pe cizme
dau înjurăturilor tonul salutului familiar.
Sărăcia lor nu-i înspăimîntătoare
(dovadă zborul jos al berzei care-şi caută cuibul)
n-au biserică fiindcă ştiu totul unii despre alţii,
fascinaţi ca iepurii
în lumina orbitoare a crimei
au timp s-arunce deasupra oraşului
un pumn de copii sunători.

Eu locuiesc într-un fel de bucătărie a unui castel adevărat,
sînt un ins ridicol: car imagini cu roaba,
prind un şoarece-n şapcă fiindcă vreau să-i vorbesc
şi el moare de inimă nesuportîndu-mi
dragostea sau plictisul
singurătatea sau cîntecul

CHINEZĂRII

În anul 200 înaintea erei noastre
poetul (chinez) Ly-Ber
descojind o portocală
a descoperit înăuntru o mică balerină
care se rătăcise în pădure
în timpul dinastiei Nu-Tank.
În anul 1978
descojind emoţionat o portocală
m-a izbit dintr-o dată boarea sulfatului de mercur
şi micuţul vierme
care pusese stăpînire pe miez
mi-a strigat furios:
„nenorocitule să nu mai crezi în legende”.

ŞANSA MELCILOR

Într-o jumătate de pepene roşu
azvîrlită la ţărmul mării
şapteşpe melci benchetuiesc cu roţile-n sus
şi nu vor să ştie că-n larg
marinarii nu mai aruncă mesaje peste bord ci prezervative
iar cei cu iahturi
cei cu stridii în burtă
zgîrîie-brînză proprietari de zgîrîie-nori
cei de la companiile OLD... OIL... FORD
şi chiar peruchierii fochiştii chelnerii înţepaţi Lily Mary Grete
fetiţele care dintr-o papiotă sînt în stare să-şi confecţioneze
o duzină de chiloţei nostimi
apoi cei lipiţi ca nişte gume de mestecat
pe banchetele din clasa a treia
revoltaţii de profesie

vînătorii încercaţi — adică cei ce împuşcă
francul leul lira liru
cu toţii etajaţi în spuma cocktailului
după binecunoscuta reţetă a lui Marx
cer cîte-o fărîmă din Statuia Libertăţii drept
suvenir
ca s-o expună în sufragerie pe televizor
ca s-o arate vecinilor invidioşi
ca s-o dăruiască unchiului paralitic
ca să se joace copilul cu ea
şi s-o scape pînă la urmă-n closet,
vrînd nevrînd
vor sparge coaja verzuie şi vor muri
speriaţi de propria lor libertate
pe care atîta vreme au confundat-o cu zahărul

LA DISPOZIŢIA DUMNEAVOASTRĂ

Nenorocirea umblă-n cămaşa mea portocalie prin cartier
şi prietenii o salută distraţi
şi eu mulgătorul zepelinelor retrase-n văzduh
între cele două războaie,
le răspund bălăngănind căldările deasupra mulţimii furioase
care vociferează şi m-arată cu degetul şi înjură:
„individul ăsta fuge de realitate”
„ce te-ai cocoţat domnule
ce insinuezi
ce tot vrei cu laptele ăla de zepelin?”
„un doctor ar fi cît se poate de binevenit
să-i bage imaginaţia-n ghips”
,,’ţi-ai dracului”
„huo”
„ai autorizaţie?!”
Pînă la urmă a trebuit să cobor.

Mă plictisisem să fiu tînăr.

La spital cinci doctori s-au holbat la moartea mea
ca prin geam.
Unul mi-a ciocănit pieptul.
I-am spus să intre deşi de la o vreme
nu mai locuiesc în mine.
„Cu atît mai bine, a răspuns, o să te închiriem”
Şi iată-mă acum la dispoziţia dumneavoastră:
ieftin,
confortabil,
nerăbdător să-mi jucaţi cămaşa portocalie la
zaruri

TRĂSNET DE PRIMAVARĂ

Primăvara nu are timp să privească prin gaura cheii
curiozitatea ei sparge lacăte cu-o garoafă timidă
trimite iedera să gîdile zidul
şi suflă praf roşu în ochii îndrăgostitului.
Invidios pe gloria cîrtiţei
ce-şi sapă fericirea-n pămînt
înfometat dau o raită prin gări
şi-mi umplu burta cu trenuri
gata să-i scuip în cîmp pe cei ce se-ndoiesc că foamea
ar inventa peisaje,
cînd la izvoarele sucului gastric se încheagă
imaginea ta odinioară intrai c-un mănunchi de baloane-n biserică
şi bătrînele explodau de revoltă,
în liziera salcîmilor
nu floarea ci lemnul de pat te-ncînta,

dam cu fărîmiturile pîinii petreceri pedante...
Oh aiurit
ca un pictor fără pudoare
şi blestemat să fiu primul bărbat cu o femeie în pîntec

BINECUVÎNTATUL SOMN AL ARTISTULUI

Între uruitul fabricilor de optimism
şi teoria gratuităţii primejdioase
întindeţi o mînă spre cartea de versuri
şi bărbieriţi-vă ieftin
consumaţi-i în pauză coperţile comestibile
presăraţi cîteva pagini la rădăcinile sfeclei
pînă se-mbujorează,
iar autorului fiindcă n-are unde să doarmă
un pat în ţeava puştii îi veţi aşterne degrabă:
„acolo nu plouă, dragul nostru,
n-ai grijă
te va trezi cocoşul armei în zori”

TEROAREA BUNULUI-SIMŢ

În pornirea mea de-a privi totul
dintr-un unghi neprielnic
încep să cred că zeii împinşi de fluxul berii
ajung la noi la mese unde bîrfim desigur
posibila imposibila lor existenţă
pînă dispar surîzînd pe biciclete de lux în infern;
Comestibilă realitate:
cobor pe plajă
şi-n locul apei găsesc un afiş
care anunţă interzicerea mării
şi fiindcă roiul sălbatec de viespi
fugăreşte un automobil pe şosea
şi fiindcă cei ce-au stat pe rug acum cară vreascuri
nu-mi rămîne decît să întreb
ce-ţi mai face familia
cum îţi înfloreşte cancerul
cum îţi tratezi libertatea,
om normal,

cărămidă jumătate mîncată de templu
jumătate în casa părăginită,
tu care speri în sticla de lapte lăsată pe prag
funcţionar ceferist vînzător de chibrituri
profet în mersul tramvaielor
te revolţi pe cititorul de contoar
şi nu crezi că o balenă îşi poate inventa oceanul
în pieţele publice
şi nu ştii dacă trebuie să chemi poliţaiul sau
ambulanţa
cînd din gîtlej mi se-nalţă ameţitor
jetul de fericire sau de sînge

SCRISOARE DE DRAGOSTE SUB LAMPĂ SPARTĂ

Priveşte cîrdul ciorilor ca pe-o scrisoare
trimisă de un mut în univers,
ascultă, mîncătorii de imagini
sorb supa zorilor cu ciocîrlii cu tot
ca semn că vine primăvara putredă
(dacă ţi-e frig trage pe tine oraşul
sau înveleşte-te cu o plapumă de şobolani excitaţi)
eu dorm la malul rîului
şi ceasul cîntă-n scorbură
şi-o mie de înecaţi vin să-mi peţească paiul
ce-l zvîrlii în vîltoare;
zglobie nenorocire
umilă evadare,
soldaţi încă din leagăn înrolaţi
mireasa noastră-i pîinea care-a făcut picioare
şi cu cel mai frumos dintre noi a fugit,
dar să nu-ţi fie silă şi să nu scuipi în soare

c-o să-i plesnească sticla de lampă negreşit

COMIS-VOIAJORII

În satele din jurul
laboratorului atomic a fost
interzisă plantarea pomilor
fructiferi.

Pînă şi proletara floare de muşeţel
îşi consumă exilul departe de patria ceaiului
pentru îndrăzneala de-a fi făcut contrabandă cu
polen.
Din grija faţă de om
albinele sînt vînate cu plase
prin care n-ar trece nici răsuflarea unui copil.
Mari premii sînt puse pe capul negustoresei
de miere ucigătoare.
Mierla purtînd în guşă un mic reactor
ne-ar putea trimite în paradis cu şuierul ei.
Ni se recomandă să ne întîlnim cît mai rar
(prin tifonul sterilizat
sărutul ajunge pe buze ca un reproş).
Dar băiatului venind de la şcoală
ar putea să-i crească un nufăr pe gît

ar putea să-i explodeze mărul ascuns în ghiozdan.
Grija faţă de om

i-ar muta desigur părinţii în orăşelul de munte
unde nimeni nu cunoaşte pe nimeni
ca şi cum ar fi posibilă o spălătorie de amintiri.
Şi-n timp ce eu vreau să dau cîntecului
alt sens decît pînă acum,
comis-voiajorii fabricilor de măşti pentru gaze
comis-voiajorii instituţiilor „anti” şi „contra”
comis-voiajorii „grijii faţă de om”
vin surîzînd
oferindu-mi recompense grozave
pentru reclama făcută produselor lor,
vin şi mă bat pe burtă numindu-mă prieteneşte
„colega”
vin surîzînd
şi n-aş fi crezut
să mor din cauza unui simplu surîs

LAŞITATEA DE-A SCRIE VERSURI

Ca şi cum mi-aş potrivi cîntecul
după plictisul altora
viaţa mi-o ia puţin înainte:
înalţă cîteva restaurante la ţărmul mării
şi nici nu mai ştiu
dacă orchestrele vor să-mi acopere plînsul
sau să mă acompanieze
dacă împotriva acţiunii nu mi se recomandă
revolta
dacă berăria nu-i cea autentică
iar valurile doar un pretext

RUGĂCIUNEA FIULUI RISIPITOR

Cu-o aureolă de musculiţe roşii deasupra capului
iată-mă ezitînd între pacheboturi şi băştinaşi
un fel de Rimbaud oficial şi limfatic
nici măcar nu tînjesc să schimb mărgele de sticlă pe femei
nici să smulg limba aurului
ci mai degrabă să iau lecţii de linişte
de la şopîrla cu guşa cît casa.
O, degradare a speciei prin fericire,
dintr-o dată sub bărbie mi-apar solzişori
şi aventura mi se consumă
între doi fluturi pe care-i ronţăi rîzînd,
iar cînd aurora-şi va strînge
catrafusele ei luminoase
va trebui sîsîind să-mi rostesc rugăciunea:
„o mio padre, mio fratello,
dacă vă mai amintiţi de copilul blond care-am fost
astă-seară renunţaţi la vînat”

VIEŢI PARALELE

Fără durere număr şi eu stelele
aşa cum crabul
numără globulele albe ale înecatului

CONVERSAŢIA

Aflînd că scriu poezii
un pictor în care bătrîneţea îşi clăteşte cu sfială picioarele
ca-ntr-un lighean cu apă fierbinte
(sfîntă simplitate — bătea aşadar în cinzeci de ani)
e gata să-mi dea de pomană un trenci
(demodat fireşte dar cumpărat la Paris)
e dispus să-mi plătească berea
şi impertinenţa de a-mi trîmbiţa genialitatea,
totuşi înjurîndu-mă protector
(cu o pereche de schiuri în trei culori
escaladase Înalta Societate
şi n-a mai avut curajul să coboare)
totuşi tuşindu-mi în obraz
cu o anume căldură de clasic în viaţă
(ehei vremea cînd era cel mai cub dintre cuburi)
totuşi şi totuşi
ce puteam pînă la urmă să fac

decît să-i confund numărul de telefon
cu nota de plată,
totuşi şi totuşi
ce puteam pînă la urmă să-i strig
decît:
„algebră sentimentală
gol constructiv
auroră zaharisită
bate de trei ori cu degetul
în pîntecul maică-tii
şi intră fără s-aştepţi vreun răspuns”

CANTINA

Sînt indivizi mizerabili
pe care şansa-i azvîrle între feliile de pîine
ale unui sandwich tocmai la masa zeilor.
Cu umerii plini de fărmituri
cocoşaţi de-atîta glorie
năduşesc sub limba lor penitenciarele moderne.
Pe ei nu-i bate primăvara valul femeilor frumoase
ca să-i tîrască-n cine ştie ce tavernă,
stomacul le e prins în pioneze
şi parcă prea de timpuriu duc o biserică între picioare.
Admit desigur fluieratul în baie
extazul mecanic
şi sacrificiul absurd,
inventatori ai unei morale mai primejdioase
ca bomba cu neutroni,
mor duminica
pentru ca lunea chipul lor să se substituie

petelor de grăsime din supă
şi să ne facă din nou fericiţi
aici în Kamciatka
la această cantină de lîngă Ecuator
unde-mi clătesc picioarele în Marea Neagră

EVOLUŢIA VISULUI

Vin sărbătorile de iarnă — unde să ne mai oglindim
cînd scuipătorile şi-au înfundat alămurile sub hîrtiile vesele
după bunul obicei al struţului
care nu mai vrea să ştie nimic
sînt dispus în continuare să mă las păcălit
dar presimt că zăpada ni se va distribui pe cartelă,
sînt dispus în continuare să accept plictisul înzorzonat
dar magii paraşutaţi în oraş
prevestind parcă naşterea unei lipicioase stele de cinema
vînd pe sub mînă săpunuri de lux
ţigări mirosind a paradis şi pierzanie.
Şi iată că tot aşteptînd să se-mpută gloria Golului
laşitatea noastră a congelat-o definitiv:
măturătorul se visează măturător

onorabilul se visează onorabil
limbricul limbric

COMPUTER

Cei ce-n faţa războaielor fac gargară cu muşeţel
cei ce umblă cu lingura de supă după fluturi
cei ce rup mici dumicaţi din aureola martirilor
cei ce intră-n biserici cu orga în burtă
cei ce se scobesc în nas în timp ce alţii îşi sapă mormintele
cei ce trag apa closetului ca să nu li se audă plînsul
cei ce caută-n gunoaie o nouă religie
cei ce visează limuzine şi n-au parte decît de cartofi prăjiţi
cei ce printr-o operaţie scapă de obsesia îngerului
cei ce ignoră estetica forţei
idealiştii muzicalii sfioşii
văxuitorii de vorbe
nu văd cum oraşul se-nalţă-n văzduh
şi urinează în mare
cum din vapor coboară muntele Himalaya

cu valizele pline de paraşutişti
cum înfierbîntat de emoţie fierul de călcat
ronţăie un şoarece
cum trec păduri nevrotice spre sanatorii
la ora micului comerţ cu fericirea popoarelor
cînd acţiunea papă cîntecul
cînd noi murim aplaudînd

CARTEA a II-a

Fluierături în biserică

ZEII ASFIXIAŢI

Dă-mi doamne totul numai pe din două
spînzurători cu funie de maci
iubite credincioase doar cînd plouă
şi libertate ghemuită-n saci.

Prunc desuet — prin spartele artere
tramvaie roşii curg spre-un vechi oraş
unde-au murit căruţele cu mere
caii de lut cocliţii căruţaşi.

Un monstru-ar trebui din munţi pe schiuri
purtînd dispreţul haitei lui în bot
duhnind a sănătate şi rachiuri
să fecundeze fragedul robot,

să facă fierul viermi s-aud betonul
scîncind ca un copil la temelii,
să se ridice revoltat coconul
din fluturii atomici şi zglobii

să înflorească-a noua oară prunii,
oh veac înnebunit şi patruped
vreau să mai văd chiar coborîţi pe funii
zeii asfixiaţi în care cred

CÎNTECUL PÎNDARULUI

Vino în rochia ta simplă de stambă
azi e duminică şi sînt pîndar
grîului galben şi-nalt cît o lampă
şi n-am cu mine o puşcă măcar.

Chiţcăie-n goarne de mac şobolanii
fornăie caii în corturi de sac
azi e duminică şi vin ţiganii
sunînd cuţitele doar o să tac.

De-o săptămînă cînt în neştire
iarba sub limbă mi-a încolţit
vino-mbrăcată cît mai subţire
şi-mpodobită doar c-un cuţit.

Vino şi vino cît nu mi-e sete
de un alt sînge decît al tău,
fluieră, clănţăne — capete bete
rotesc ţiganii, de cîine rău.

Uite-i şi parcă se sparg cocoşii
cînd joacă-n şatră puiul de urs,
vino-mbrăcată în haine roşii
să cred o clipă că-n răni mi-ai curs

ANONIM

Decît să vă-ndulcesc cu arta ceaiul
(oh inimă în scutece de prunc)
mai bine-n seara asta beat, cu paiul
sug luna şi pe cioburi mă arunc,

căci anonim ca acul în furaje
purtînd în vene sînge de sobol
aş inventa femeia cu etaje
cu magazii de zahăr la subsol,

iubirea mea să scoată ţări din criză
sărutul meu pompat la polul nord
să bage plitele de gheaţă-n priză
să cadă cancerul bolnav de cord,

să mîn c-un bici oraşul pe cîmpie
ca pe-un tramvai eretic tras de cai,
gata oricînd să-mi puneţi şaua mie
dar să nu-mi cereţi artă pentru ceai

CEASUL

Fum galben părul tău de-acum se vîntură
şi n-o să te mai pot vedea de scîndură

că-n timp ce au să-ţi umble prin pîntec piepţini roşii
aicia frumuseţea o vor mînca frumoşii

şi-un ceas duhnind a crîşmă va ronţăi posac
artiştii ca pe-o mînă de boabe dintr-un sac

* *
  *

NOROCUL RÎMĂ-N SOARELE CU PETE
precum un porc umflat cu diamante,
cum l-aş ademeni-n vîrtej şi pante
spre cocinile sfinte să se-mbete,

frică îmi e să nu ne creadă plante
cum stăm subţiri şi adunaţi în cete
nu zgîlţîiţi de rîs ci de regrete
sub secerile lumii celeilante.

Aruncă-i doamne ca pe un ştiulete
răbdarea ta şi te preschimbă-n fante
coboară tras de stelele galante

lîngă Paris în roşii cabarete
comandă vin ciupeşte buci de fete
dar lasă-mi-l în cerul meu pe Dante

HAU HAU

Oh bietul adevăr bolnav de gîlci
se culcă-n grîu şi se trezeşte-n bîlci
cu şapte doctori unsuroşi la cap
gata să-i ia din sînge să-i dea hap:
ia cine vrea că tot nu e deloc
pus sub lentile grase — a luat foc
pus sub lentile slabe — n-a mai fost,
azi intră-n noi cu plugul domnul prost
şi fierul ne convinge os cu os
că-n tîrg s-a măritat un mort frumos
că în pingele-a nechezat un cal
că-n miezul pîinii doarme-un general
şi că s-au prezentat să cînte-un pic
suavii cîntăreţi cu polonic...
Hau hau pardon n-am chef şi nu mi-e dat
să umblu cu sicriul şifonat

ICONARUL

Venea toamna: culegea pietrele de pe drum
se ştergea cu vara pe mîini
extrăgea cu unghii de parfum
lebăda ceţoasă dintre cîini,

vîna îngerul îl curăţa de praf
se culca în mamă să nu moară,
bate-un vînt de cinematograf
peste pieptul lui de trestioară,

uite-l doamne-n case de ziar
bea amurg şi lustruieşte patimi
ca un prea părelnic iconar
care n-a pictat decît pe lacrimi

DRESAJ

Cînd catedrale vechi produc şuruburi
cînd bunătatea e un fel de cîine
de coama leului atîrnă struguri
Venus din Millo ne împarte pîine

şi nu e nimeni care să se roage
copii se nasc împrejmuiţi de garduri
dogari cioplesc din lemnul crucii doage
şi dumnezeu pare-un cazan cu aburi

şi-n timp ce credincioşii se fac sferici
pe scara plopilor unduitoare
acriţi nu în butoaie ci-n biserici
îngeri ologi cerşesc spre noi picioare

şi-n timp ce-n circuri se ridică boarea
de sfinx fardat ce redevine mahăr
noi n-o să ne spălăm nicicînd de starea
de-a îl dresa cu mici bucăţi de zahăr

COPIL CU CLAUN

Ce-o să ne facem doamne cîntatu-i tot mai scump
tot mai puţini eretici şi visători pe drumuri
lanuri de cruci dau buzna în lanuri de porumb
nu scîncete ci iată din pruncii orbi ies fumuri,

şi patul meu de nuntă parcă-i din tei dogit
şi plapuma pe mine parcă-i o arătură
copil născut c-un claun în piept, m-a îndrăgit
un fel de silă fără de măsură,

tot ce e viu pe cîmpuri în mine-i otrăvit
şi focurile toamnei parcă-s un roi de bube
femeia-mi pune-n coaste răceală de cuţit
prietenii-mi dau soare coclit şi scos din hrube,

ies nevăstuici pe dealuri cu glasul de surori
şi-n roşia secară mă naşte maica iarăşi
schilod şi gîngav parcă şi într-un cheag de flori
cu şoarecii cei repezi şi gaiţele tovarăş

ÎNCURAJAREA MORŢILOR

Sub cîrtiţele serii visez iubind o lampă
femeie deci cu pulpe de sticlă şi fitil
dar duhul sfînt e-n toate şi furişat tiptil
în burta mea mă mustră cu-o tămîioasă crampă.

Lăsaţi-mi totuşi şansa să cînt din disperare
pe cîmpul de bătaie rămîn coji de cartofi
eroilor sub ploaie li s-au promis pantofi
să uite c-au avut cîndva picioare.

încurajaţi deci morţii cu şampanie
că-n ei îmi pun de-acuma mari speranţe —
biserică-ambulantă sînt şi gloanţe
intră-n plămînii mei la spovedanie

MIC DESCÎNTEC PENTRU FEMEIA MÎNCATĂ DE PLOAIE

Cum stai cu sînii-n toamnă te-aş desfrunzi cu plugul
ca un eretic tînăr care-şi devoră rugul

şi apoi în decembre la sugrumatul florii
pe trupul tău de gheaţă vor coborî schiorii

şi pe-nsorite coapse vor încărca pe plute
săruturile grele şi dulci ca nişte fructe

iar şoarecele ploii cîntat şi tulbur n-o fi
atît de crud să-ţi roadă definitiv pantofii

VÎNAREA FOCULUI

Să-napoiem corăbiile-n crînguri
şi lămpile vor naşte fluturi noi.
Frumos le-ar sta într-un costum de scînduri
oraşelor acrite la butoi.

Ca anul zero să înceapă mîine
o să vîslim prin rînjete de lei
spre-un sînge vechi spălînd un ţărm de pîine
cu arbori dulci în care cresc femei,

din gropi adînci să ne pîndească fierul
şi focul ca un animal străin,
dar noi îl vom vîna oricum — misterul
ne e de-acum şi pernă şi tain

DANSUL PE JĂRATEC

(Baladă veche)

Acum gelos pe fluturi ieri alăptat de nori
nici nu ştiam ce-i umbra cînd m-au lovit cu băţul
ca lacrima pe-obrazul unui copil din flori
am lunecat şi iată simt biciul şi simt hăţul.

Dînd stelele-ntr-o parte aş fi putut să strig
dar mă cuprinse sila de rîsul lor sălbatec,
pe vinetele-mi buze năştea un rug de frig
şi-acum dansez în lanţuri pe spini şi pe jăratec.

Cîndva zburînd pe lacuri abia m-am oglindit
şi apa-nchise ochii la razele-mi stinghere,
acum ei bat din tobe şi zilnic îmi trimit
un blid cu sînge negru de la vreo-njunghiere.

Cum să le spun că floarea salcîmilor mi-a fost
altar de-ngăduinţă şi un prilej de pace
cînd mă lovesc cu pietre şi mă fac tîmp şi prost
că nu pot duce-n spate soioasele cojoace,

cum să le spun că nu pot în rînd cu urşi buimaci
să ţopăi şi să pieptăn cu ghearele nisipul
cînd naşterea-mi fusese vestită de trei magi
şi dintre toţi doar maica îmi recunoaşte chipul,

cum să le spun că nu pot să mormăi ci doar cînt
cum să le spun că mîna-mi a alintat chiar harfa
cînd mi-au lăsat vederii doar geamuri de pămînt
şi-o botniţă prin care nu pîlpîie nici iarba

*
* *

LA NUNTA MORŢII MELE DACĂ-I NUNTĂ
s-or bucura mai mult viermii săracii
prietenii mi-or lăuda colacii
mi-e-aproape silă dar mă şi încîntă,

căci am să cad îmbătrînit la mese
de boala vinului fără de leac
purtînd la gît ghiuleaua unui veac
şi mîngîiat printre zăbrele dese.

Sori migratori trec cu grădini în gheare
şi nici nu ştiu de care să m-agăţ
pîntecul maicii mi-a promis răsfăţ

şi-acum buimac ca musca-n felinare
văd că nu pot călca desculţ pe mare
iar raiu-i la un azvîrlit de băţ

ARGINTAR

Femeie — deci fereastră (mînecă sunînd aşii)
prin care se aruncă rîzînd sinucigaşii
aşteaptă-mă cu-o lampă de gît între salcîmi
să îmi desfaci cu dinţii izvoarele să îmi
scobeşti o groapă-n sînge şi unde-o să te-mpiedici
cu-argintul de pe limbă ţi-oi ridica biserici

ORAŞ CU PÎNZE

În orăşelul azvîrlit pe cîmp
vîntul cu pălăria lui de paie
uşor isteric, îmbătat de ploaie
fluieră la femei şi joacă tîmp.

Aici ca-ntr-o conservă de beton
ne naştem toţi sub zodia furnicii
zei ambulanţi ne vînd formula fricii
şi mulgem blînda vacă de neon,

aici norii tîrîţi la frizerii
sînt tunşi şi îmbrăcaţi în uniforme
aici piatra bolnavă de reforme
comandă pentru noi culoarea gri,

aici fiindcă eu singur sînt nebun
la pînze şi catarg lucrez tot anul
căci pe oraş voi răscoli oceanul
să-l schimb pe trei baloturi de tutun

IOV ÎNDRĂGOSTIT

Tristeţea ta mă face mai urît
şi înţelegerea se schimbă-n frică
şi zîmbetul îşi stinge lampa mică
pe buzele uitate de sărut.

Şi parcă între muguri şi lătrat
aprilie e-un fel de berărie
muţii se-mbolnăvesc de vorbărie
doar noi ca două stinghii de la pat.

O de-aş putea să mă agăţ de-un nor
să locuiesc în rîu să dorm în plantă
să fiu un fel de scorbură-ambulantă
unde îmbătrîneşte un actor,

să dau spectacole pe bani mărunţi
ridicol ca un rege-ntre hulube
să car singurătatea ta în munţi,
Iov fericit într-un castel de bube

HOTEL

La flăcările demodate
pe rugul rînced vă aştept
deşi n-am fost nicicînd adept
al caznelor ce-mi fură date
biserici ofticoase poate
mai scuipă mirii albi din piept

Porci ghiftuiţi cu iasomie
trec zilele de-april pe sus
hotelul crucii lui Isus
atît de accesibil mie
îmi dă tristeţi pe datorie
şi îndoiala lui în plus.

Nici de s-ar legăna hectare
de liliac sub limba mea

convins că moartea-i o lichea
tot n-am să-i ling din palmă sare
cînd văd nebuni mînînd popoare
spre paradis cu „hăis” şi „cea”

INTEROGATORIU

Ce extaz? Ce şampanie? Ce picioare
Ce îngeri nedeclaraţi?!
Nici plăpumi. Nici ceai de cicoare.
Luna pute-a soldaţi.

Gări oarecum frigidere.
Măcelăria parcă-i tramvai.
Astăzi nu-i zi de tăiere.
Botezătorule hai!

Nici-un port!... Port bretele pe burtă
voi intra în altă clasă presupun
ca un mongol năbădăios în iurtă
speriat de fiara săpun.

Nici-un vis!... Vis-à-vis mai degrabă
unii schimbă viori pe cartofi
alţii fluturi din cap la tarabă
nebuni gri nebuni verzi nebuni movi...

Ce extaz? Ce lichele mioape
îmi citesc de pe limbă scrisori?
Mîna-ţi cade ca paiul pe ape
crezi că mori şi deodată chiar mori

CUPRINS

CARTEA I EVOLUŢIA VISULUI

Călătoria 7
Între imaginaţie şi umilinţă 9
Şuruburi 10
Buldozerul 11
Şah absurd 13
Ora funcţionarilor 14
Duminica fără sfîrşit 16
Monolog cu un şoarece 18
Chinezării 20
Şansa melcilor 21
La dispoziţia dumneavoastră 23
Trăsnet de primăvară 25
Binecuvîntatul somn al artistului 27
Teroarea bunului simţ 28
Scrisoare de dragoste sub lampă spartă 30
Comis-voiajorii 31
Laşitatea de-a scrie versuri 33
Rugăciunea fiului risipitor 34
Vieţi paralele 35
Conversaţia 36
Cantina 38
Evoluţia visului 40
Computer 41

CARTEA a II-a FLUIERĂTURI ÎN BISERICĂ

Zeii asfixiaţi 45
Cîntecul pîndarului 47

Anonim 49
Ceasul 51
Norocul rîmă-n soarele cu pete 52
Hau hau 54
Iconarul 55
Dresaj 56
Copil cu claun 58
Încurajarea morţilor 60
Mic descîntec pentru femeia mîncată de ploaie 61
Vînarea focului 62
Dansul pe jăratec 63
La nunta morţii mele dacă-i nuntă 65
Argintar 67
Oraş cu pînze 68
Iov îndrăgostit 70
Hotel 72
Interogatoriu 74

Lector: GEORGETA NAIDIN
Tehnoredactor: GHEORGHE CHIRU

Apărut: 1979 Bun de tipar: 5.II.1979.
Tiraj: 12 800 ex. Hîrtie: Off. A 70X100/70.
Format: 16/70X100. Coli ed.: 1,26 Coli tipo: 5.
Pentru bibliotecile mari şi mici: 8R—1.

Comanda nr. 90 006
Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii" Piaţa Scînteii nr. 1,
Bucureşti, Republica Socialistă România

LEI 6,75